

Precizări privind interpretarea și aplicarea unor prevederi ale Legii nr. 159/2016¹ și ale Deciziei ANCOM nr. 997/2018, cu modificările ulterioare² pentru stabilirea tarifelor de acces pe proprietatea publică

1. Legea nr. 159/2016 a stabilit un cadru legal unitar în domeniul regimului infrastructurii fizice a rețelelor de comunicații, care să contribuie la facilitarea dezvoltării rețelelor de comunicații electronice și a elementelor de infrastructură fizică necesare susținerii acestora, prin luarea de măsuri care să accelereze exercitarea dreptului de acces pe proprietăți și accesul la infrastructura fizică a operatorilor de rețea, urmărind totodată să remedieze ineficiențele care afectează procesul de extindere a rețelelor de comunicații electronice.

Prin dispozițiile acestui act normativ au fost stabilite, printre altele, condițiile în care se realizează accesul pe proprietatea publică sau privată (inclusiv în spațiile aflate în proprietate indiviză din clădirile cu mai multe locuințe) în vederea construirii, instalării, întreținerii, înlocuirii ori mutării rețelelor de comunicații electronice sau a elementelor de infrastructură fizică necesare susținerii acestora.

Anterior intrării în vigoare a Legii nr. 159/2016, aspectele sus-menționate au fost reglementate de dispozițiile Legii nr. 154/2012 privind regimul infrastructurii rețelelor de comunicații electronice.

Astfel, conform prevederilor art. 4 din Legea nr. 159/2016, furnizorii de rețele de comunicații electronice beneficiază de dreptul de acces pe, deasupra, în sau sub imobilele aflate în proprietate publică sau privată, dacă sunt îndeplinite în mod cumulativ condițiile enumerate la alin. 1 lit. a) și b).

După cum prevăd dispozițiile art. 3 alin. (3) din Legea nr. 159/2016, dreptul de acces asigură folosința asupra imobilelor proprietate publică sau privată asupra cărora se constituie, putând fi astfel stabilit și exercitat pe calea unui contract de locațiune, servitute, un alt drept real sau de creanță, în condițiile stabilite de Legea nr. 159/2016 și în acord cu dispozițiile dreptului comun. Spre deosebire de dispozițiile Legii nr. 154/2012, dreptul de acces nu mai este calificat ca drept de servitute, constituirea acestui drept real fiind mai anevoioasă prin necesitatea încheierii unui contract autentic și efectuarea formalităților de înscriere în cartea funciară. Totodată, lipsa cadastrului general la nivel național făcea de multe ori imposibilă constituirea unui drept de servitute. Folosința în cazul dreptului de acces presupune, în limitele stabilite de lege și de înțelegerea părților, utilizarea bunului imobil proprietate publică sau privată pentru construirea, instalarea, întreținerea, înlocuirea ori mutarea rețelelor de comunicații electronice și a infrastructurilor fizice suport, precum și a oricăror accesorii necesare acestei folosințe (accesul la imobil al persoanelor împuternicite de furnizorul de rețele de comunicații electronice, înlăturarea, pe cheltuiala beneficiarului accesului, a vegetației care ar împiedica accesul etc.).

În ceea ce privește tarifele de acces pe proprietatea publică, conform dispozițiilor art. 6 alin. (4) din Legea nr. 159/2016, cuantumul acestora este plafonat la nivelul unui tarif maximal stabilit prin decizia președintelui ANCOM, pe baza unei metodologii detaliate, a principiilor și criteriilor prevăzute la art. 6 alin. (5) și (6) din același act normativ.

¹ Legea nr. 159/2016 privind regimul infrastructurii fizice a rețelelor de comunicații electronice, precum și pentru stabilirea unor măsuri pentru reducerea costului instalării rețelelor de comunicații electronice, cu completările ulterioare poate fi accesată [aici](#).

² Decizia președintelui ANCOM nr.997/2018 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1013/29.11.2018 și poate fi accesată [aici](#), iar Decizia ANCOM nr. 672/2022 de modificare a Deciziei președintelui ANCOM nr.997/2018 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 954/30.09.2022 poate fi accesată [aici](#).

Decizia președintelui ANCOM nr. 997/2018 constituie actul normativ prevăzut de dispozițiile art. 6 alin. (4) din Legea nr. 159/2016 prin care au fost stabilite limitele maxime ale tarifului de acces pe, deasupra, în sau sub imobilele proprietate publică.

Decizia sus-menționată a ANCOM se aplică instituțiilor publice, inclusiv autorităților administrației publice centrale sau locale, precum și oricăror altor entități care exercită dreptul de administrare asupra imobilelor proprietate publică a statului ori a unităților administrativ-teritoriale și care nu utilizează aceste imobile ca infrastructuri prin care să furnizeze în calitate de operatori economici, utilități publice sau servicii de transport.

La data de 10 iulie 2022 a intrat în vigoare Legea nr. 198/2022 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul comunicațiilor electronice și pentru stabilirea unor măsuri de facilitare a dezvoltării rețelelor de comunicații electronice, act normativ care prin dispozițiile art. 6 modifică și completează o serie de prevederi ale Legii nr. 159/2016. Una dintre aceste intervenții legislative are ca obiect completarea dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 159/2016 cu alineatele (6¹) și (6²), prevederi care stabilesc că:

„(6¹) În cazurile în care pe baza metodologiei detaliate prevăzute la alin. (5), ANCOM calculează pentru anumite tipuri de acces tarife maxime pentru exercitarea dreptului de acces prevăzut la alin. (1) sau (2) sub nivelul de 0,1 lei/ml/an, 3 lei/mp/an ori 3,5 lei/stâlp/an, după caz, atunci, cu respectarea prevederilor alin. (11), tarifele maxime pentru respectivele tipuri de acces vor fi cele prevăzute de prezentul alineat.

(6²) În vederea asigurării unui cadru economic sustenabil dezvoltării rețelelor de comunicații electronice și a elementelor de infrastructură fizică, entitățile prevăzute la alin. (1) sau (2), ținând cont și de beneficiile identificate de către ANCOM potrivit alin. (6), pot impune, cu respectarea principiului nediscriminării și a prevederilor alin. (11), tarife pentru exercitarea dreptului de acces inferioare celor stabilite conform prezentului articol.”

În consecință, ANCOM a actualizat Decizia președintelui ANCOM nr. 997/2018, **exclusiv în raport cu modificările apărute în legislația primară menționată anterior.**

Actul normativ emis de ANCOM stabilește tarife maxime doar pentru un număr de 53 de tipuri de acces enumerate în Anexă, în cazul celorlalte fiind aplicabile dispozițiile art. 1 alin. (2) din Decizia președintelui ANCOM nr. 997/2018, astfel cum a fost modificată prin norma de la Art. I pct. 1. din Decizia ANCOM nr. 672/2022, prevedere care stabilește că *„(2) Pentru elementele de rețea de comunicații electronice și elemente de infrastructură fizică care nu sunt incluse în anexă, respectiv antene, cabinete, camere tehnice, camere de tragere, conducte, stații de bază, stâlpi, piloni, turnuri, alte echipamente și infrastructuri fizice suport, precum și pentru cablurile și cutiile pentru care se exercită un alt tip de acces decât cel prevăzut în anexă, tariful pentru exercitarea dreptului de acces pe, deasupra, în sau sub imobilele proprietate publică nu poate depăși valoarea de 0,1 lei/ml/an, 3 lei/mp/an ori 3,5 lei/stâlp/an, după caz”*. Tarifele maxime stabilite nu includ TVA.

În conformitate cu prevederile legislației primare, tarifele de acces pe proprietatea publică trebuie să acopere exclusiv contravaloarea lipsei de folosință și despăgubirea pentru prejudiciile directe și certe cauzate de efectuarea lucrărilor și prin existența și funcționarea rețelelor de comunicații electronice și a elementelor de infrastructură asociate, urmând să aibă în vedere și beneficiile tangibile și intangibile aduse prin instalarea rețelelor de comunicații electronice. În cazul tipurilor de acces care nu sunt menționate în Anexa Deciziei președintelui ANCOM nr. 997/2018, cu modificările ulterioare, beneficiile tangibile și intangibile aduse prin instalarea rețelelor de comunicații electronice depășesc contravaloarea lipsei de folosință și prejudiciile directe și certe cauzate de efectuarea lucrărilor și prin existența și funcționarea rețelelor de comunicații electronice și a elementelor de infrastructură suport. Drept urmare, tarifele maxime care se vor percepe în aceste cazuri nu vor putea depăși valorile prevăzute de art. I pct. 1 din

Decizia ANCOM nr. 672/2022. Aceste tarife maxime se vor aplica oricărui furnizor de rețele de comunicații electronice.

Beneficiile tangibile și intangibile enumerate de dispozițiile art. 6 alin. (6) din Legea nr. 159/2016, constau, printre altele, în:

- a) facilitarea îmbunătățirii competențelor digitale și a infrastructurii sistemului național de furnizare online a serviciilor publice, precum și îmbunătățirea accesului la infrastructura și aplicațiile publice;
- b) plusul de valoare adus imobilelor proprietate publică a statului sau a unităților administrativ-teritoriale ce au instalate rețele de comunicații electronice, comparativ cu imobilele care nu dețin infrastructura pentru comunicații electronice;
- c) lansarea de noi servicii publice, inclusiv eficientizarea datorată informatizării;
- d) facilitarea incluziunii sociale și reducerea decalajului economic între localitățile dezvoltate și cele nedezvoltate, prin creșterea valorii adăugate a sectorului comunicațiilor electronice asupra celorlalte sectoare ale economiei;
- e) facilitarea implementării de sisteme inteligente, cum ar fi semafoarele inteligente sau controlul traficului, cu efecte directe asupra reducerii cheltuielilor cu plata utilităților;
- f) înlesnirea dezvoltării de parcuri tehnologice sau centre de cercetare, precum și a altor facilități cu scop asemănător.

Cuantificarea beneficiilor tangibile și intangibile generate de instalarea unor noi echipamente sau infrastructuri fizice suport s-a realizat prin estimarea impactului pe care investiția care se adaugă stocului existent îl are asupra ratei de penetrare a serviciilor de comunicații electronice, care determină surplusul de creștere economică.

Studiile existente au indicat că **investițiile în infrastructura necesară furnizării serviciilor de acces la internet în bandă largă au un puternic impact pozitiv asupra dezvoltării economice**³. Investițiile în extinderea infrastructurii aferente serviciilor de comunicații electronice și implicit creșterea ratei de penetrare a acestora facilitează creșterea productivității forței de muncă precum și a numărului de locuri de muncă create la nivelul economiei naționale. Aceste efecte sunt observabile din punct de vedere cantitativ în statistici privind evoluția istorică a produsului intern brut, a venitului mediu net în economie, precum și a evoluției forței active de muncă, în raport cu gradul de conectivitate al populației.

Aportul adus de accesul la mijloace de conectare electronică este unul semnificativ, în special în ceea ce privește îmbunătățirea gradului de coeziune socială, a reducerii decalajelor economice între mediile urbane și rurale, precum și a creșterii calității serviciilor publice, cu precădere în educație, sănătate sau administrație locală. Directiva 2014/61/UE⁴ reține printre considerentele că „*O infrastructură digitală de înaltă calitate stă practic la baza tuturor sectoarelor unei economii moderne și inovatoare și are o importanță strategică pentru coeziunea socială și teritorială. De aceea, toți cetățenii, precum și sectoarele privat și public, trebuie să aibă oportunitatea de a face parte din economia digitală.*”

În consecință, existența rețelilor de comunicații electronice pe proprietatea publică nu mai trebuie privită ca o sursă de venit, ci ca o utilitate publică absolut necesară pentru dezvoltarea economică și socială atât la nivel local, cât și la nivel național.

În vederea menținerii unui echilibru între necesitatea exploatarei domeniului public, pe de o parte, și nevoia dezvoltării rețelilor de comunicații electronice, pe de altă parte, decidentul

³ “Economic Impact of Broadband” In Information and Communications for Development 2009: Extending Reach and Increasing Impact, 35–50. Washington, DC: World Bank

⁴ Directiva 2014/61/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 privind măsuri de reducere a costului instalării rețelilor de comunicații electronice de mare viteză.

public care a stabilit tarifele de acces maximale pe proprietatea publică a trebuit să aibă în vedere și aceste beneficii tangibile și intangibile, enumerate cu caracter exemplificativ mai sus.

În ceea ce privește implementarea acestor tarife maximale, conform dispozițiilor art. 6 alin. (9) din Legea nr. 159/2016 **„Pentru ocuparea și folosința imobilelor proprietate publică de către furnizorii de rețele de comunicații electronice ori în considerarea desfășurării de către aceștia a altor activități legate de exercitarea dreptului de acces pe proprietăți, reglementat prin prezenta lege, autoritățile administrației publice centrale sau locale, precum și orice alte entități pot percepe numai sumele stabilite conform prezentei legi.”**(s.n.).

Prin urmare, norma imperativă mai sus-menționată interzice autorităților administrației publice centrale sau locale, precum și oricăror altor entități îndrituite să solicite plata unor tarife de acces, să stabilească și să perceapă alte sume cu titlul de tarif de acces decât cele stabilite în acord cu dispozițiile Legii nr. 159/2016.

În acest sens, până la data de 27 ianuarie 2019, entitățile prevăzute la art. 6 alin. (1) din Legea nr. 159/2016, inclusiv autoritățile administrației publice locale, trebuiau să modifice sau să completeze condițiile în care se realizează dreptul de acces (inclusiv tarifele maxime) la imobilele proprietate publică.

În temeiul dispozițiilor art. 47 alin. (1) din Legea nr. 159/2016, până la data de 26 februarie 2019, entitățile prevăzute la art. 6 alin. (1) din același act normativ, inclusiv autoritățile administrației publice locale trebuiau să pună în acord contractele de exercitare a dreptului de acces pe imobile proprietate publică, în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României a Deciziei președintelui ANCOM nr. 997/2018, cu dispozițiile Legii nr. 159/2016 și ale Deciziei președintelui ANCOM nr. 997/2018. Prin urmare, dispoziția legală sus-menționată nu impune rezilierea contractelor de acces în vigoare, ci modificarea acestora în sensul actualizării cu noile dispoziții ale cadrului legal în materie, precum și cu reglementarea ANCOM emisă în temeiul acestor prevederi.

În demersul de revizuire al tarifelor de acces în acord cu noile dispozițiile ale Legii nr. 159/2016 și al modificărilor Deciziei președintelui ANCOM nr. 997/2018, entitățile prevăzute la art. 6 alin. (1) din Legea nr. 159/2016 trebuie să se asigure că respectă principiul nediscriminării, precum și procedura prevăzută de dispozițiile art. 6 alin. (11) din Legea nr. 159/2016, normă care impune publicarea modificărilor cu cel puțin 30 de zile înainte de data adoptării acestora.

2. În cazul particular al **instalării de elemente de rețea sau de infrastructură fizică suport pentru rețele de comunicații electronice prin utilizarea drumurilor județene**, din aplicarea metodologiei de stabilire a tarifelor maxime de acces pe proprietatea publică detaliată în Referatul de aprobare la Decizia președintelui ANCOM nr. 997/2018, a rezultat că beneficiile tangibile și intangibile aferente instalării de infrastructură suport sau rețele de comunicații electronice depășesc contravaloarea lipsei de folosință și prejudiciile directe și certe cauzate de efectuarea lucrărilor și prin existența și funcționarea rețelelor de comunicații electronice și a elementelor de infrastructură fizică suport.

În urma aplicării metodologiei menționate la pct. 1 de mai sus, au rezultat tarife de acces peste nivelul de 0,1 lei/ml/an, 3 lei/mp/an ori 3,5 lei/stâlp/an, după caz, doar pentru anumite tipuri de acces la categoriile principale de străzi urbane: categoria I (magistrală) și categoria II (de legătură), pentru restul categoriilor de active „drum” și „stradă” valoarea beneficiilor tangibile și intangibile aduse prin instalarea rețelelor de comunicații electronice sau elementelor de infrastructură fizică suport depășind contravaloarea lipsei de folosință și despăgubirea pentru prejudiciile directe și certe cauzate de efectuarea lucrărilor și prin existența și funcționarea rețelelor de comunicații electronice. Drept urmare, tarifele maxime care se vor percepe în cazul

acestor categorii de active nu vor putea depăși valorile prevăzute de art. I pct. 1 din Decizia ANCOM nr. 672/2022.

Dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 43/1997 privind regimul drumurilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, nu pot constitui un impediment în aplicarea tarifelor de acces stabilite de ANCOM în temeiul dispozițiilor Legii nr. 159/2016.

Astfel, în conformitate cu dispozițiile art. 46 alin. (9) din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997, *„Pentru amplasarea și accesul în zona drumului, beneficiarul, cu excepția operatorului economic care realizează serviciul public de interes național sau local, are obligația încheierii cu administratorul drumului public a contractului pentru utilizare și acces în zona drumului public cu plata tarifelor corespunzătoare. Persoanele fizice și juridice care utilizează zona drumului public exclusiv pentru acces la proprietăți nu sunt obligate la plata tarifelor pentru utilizare și acces în zona drumului.”*.

Potrivit art. 46 alin. (10) din același act normativ, *„Contractul prevăzut la alin. (9) se încheie odată cu eliberarea autorizației de amplasare și/sau de acces în zona drumului public, cu excepția cazurilor în care utilizatorul este scutit de plata tarifelor pentru amplasarea și accesul în zona drumului”*.

Totodată, în condițiile art. 47 alin. (7) din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997, *„Pentru utilizarea amprizei și a zonei de siguranță a drumurilor publice prin amplasarea supraterană sau subterană a unor construcții, instalații și/sau panouri publicitare, prin executarea de căi de acces la drumul public, cu amenajările aferente, parcuri, refugii auto, platforme carosabile și de control, precum și pentru accesul în zona drumului public pentru efectuarea unor lucrări, acceptate de administratorul drumului, se aplică tarife pentru utilizare și acces în zona drumului ”*.

Potrivit art. 47 alin. (11) din același act normativ, *„Pentru instalarea de cabluri, dispozitive sau alte instalații asemănătoare pe stâlpii din zona drumului, având alte destinații decât distribuirea de energie electrică, este obligatorie obținerea acordului și autorizației de amplasare și/sau de acces în zona drumului de la administratorul drumului. Pentru obținerea acordului prealabil și a autorizației, beneficiarul trebuie să prezinte, în cuprinsul documentației tehnice aferente, și acordul proprietarului stâlpului”*.

Tarifele pentru utilizare și acces în zona drumului sunt stabilite de către administratorul acestuia, în condițiile art. 47 alin. (10) din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997. Totodată, conform aceluiași dispoziții legale, administratorul drumului poate stabili și excepțiile de la plata acestor tarife.

Pe de altă parte, adițional acestui mecanism de exceptare de la plata tarifelor, chiar legiuitorul, prin intermediul dispozițiilor alin. (9) al art. 47 din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997, introduce anumite excepții de la plata tarifelor.

Pe cale de consecință, analizând mecanismul legal prin care se pot prevedea excepții de la plata tarifelor pentru utilizare și acces în zona drumurilor, putem afirma că administratorul drumului nu este singura entitate care poate prevedea astfel de excepții, aceasta putându-se realiza și de către legiuitor, prin dispoziții legale din același act normativ, cum este cazul art. 47 alin. (9) din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997, sau prin intermediul unui alt act normativ.

Dispozițiile legislației privind regimul drumurilor și cele privind regimul infrastructurii rețelelor de comunicații electronice nu se exclud reciproc, Legea nr. 159/2016 reglementând o situație particulară, în care un furnizor de rețele de comunicații electronice instalează infrastructuri fizice și rețele de comunicații electronice în zona drumurilor.

Astfel, în această situație particulară de acces, trebuie avute în vedere atât cerințele referitoare la amplasarea în zona drumurilor a unor construcții ori instalații, reglementate prin Ordonanța Guvernului nr. 43/1997, cât și dispozițiile corespunzătoare ale Legii nr. 159/2016. Pe

cale de consecință, putem afirma că cele două acte normative se completează reciproc, întregind regimul juridic aplicabil rețelelor de comunicații electronice instalate în zona drumurilor.

De altfel, faptul că mai multe acte normative distincte produc efecte în mod coroborat asupra unei situații de fapt, rezultă, de exemplu, și din dispozițiile art. 46 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997 potrivit căreia „*pentru realizarea sau amplasarea în zona drumului public a panourilor publicitare, a oricăror construcții sau activități comerciale, căi de acces, amenajări sau instalații în orice scop, fără a periclita siguranța circulației, sunt obligatorii, pe lângă autorizația de construire, după caz, acordul prealabil și autorizația de amplasare și/sau de acces în zona drumului public, emise de administratorul drumului respectiv*”. (s.n.)

Din analiza textului legal invocat, rezultă că pentru realizarea sau amplasarea în zona drumului public a unor construcții ori instalații, este necesară, pe lângă respectarea cerințelor instituite de Ordonanța Guvernului nr. 43/1997, și conformarea cerințelor legislației privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, respectiv ale Legii nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Prin urmare, îndeplinind condițiile impuse de regimul juridic sus-menționat, furnizorii de rețele de comunicații electronice beneficiază de forma particulară de acces prevăzută de Legea nr. 159/2016, în deplin acord cu prevederile art. 4 alin. (1) lit. a) din același act normativ, accesul în acest caz necontravenind legislației speciale în domeniul drumurilor, chiar această legislație permițând acest acces, care însă urmează a fi exercitat în condiții modificate ca urmare a intrării în vigoare a Legii nr. 159/2016.

În ceea ce privește instalarea unei rețele de comunicații electronice pe o rețea de stâlpi amplasată în zona drumurilor publice, textul Legii nr. 159/2016 stabilește, prin dispozițiile art. 6 alin. (12) că „*Furnizorii de rețele de comunicații electronice care instalează rețele pe stâlpi, piloni sau pe alte elemente de infrastructură fizică aflate pe proprietate publică, inclusiv pe drumuri, vor încheia, cu respectarea normelor privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, doar contracte de exercitare a dreptului de acces la infrastructura fizică cu persoanele care dețin ori controlează elementele de infrastructură fizică, în condițiile prezentei legi, urmând a datora tarife doar acestor persoane*”.

Interpretând norma sus-menționată, considerăm că aceasta instituie în sarcina furnizorilor de rețele de comunicații electronice care instalează rețele pe stâlpi, piloni sau pe alte elemente de infrastructură aflate pe proprietate publică (inclusiv pe drumuri) obligația de a plăti tarife doar persoanei care le deține sau le controlează.

Situația în care un furnizor de rețele de comunicații electronice instalează rețele pe stâlpi aparținând societăților care transportă sau distribuie energie electrică, aflați pe proprietatea publică - inclusiv pe drumuri, se circumscrie, în opinia ANCOM, prevederilor art. 6 alin. (12) din Legea nr. 159/2016.

Mai mult, interpretând coroborat dispozițiile alin. (9) și alin. (12) ale art. 6 din Legea nr. 159/2016, sus-menționate, considerăm că de la data intrării în vigoare a Legii nr. 159/2016, autoritățile administrației publice centrale sau locale nu mai pot stabili și percepe tarife pentru amplasarea în zona drumurilor județene a rețelelor de comunicații electronice, prin utilizarea rețelelor de stâlpi deținute sau controlate de alte persoane decât titularii dreptului de proprietate publică asupra bunului imobil pe care sunt amplasate aceste rețele de stâlpi.

În situația în care titularul dreptului de administrare, de concesiune, de închiriere sau de folosință cu titlu gratuit a drumului este și cel care deține sau controlează elementele de infrastructură fizică pe care se instalează rețeaua de comunicații electronice, furnizorul de rețele de comunicații electronice datorează acestuia tarif, în considerarea celei din urmă calități. În acest caz, dacă respectiva rețea de stâlpi aparține proprietății publice, iar titularul sus-menționat care

cotrolează sau deține elementele de infrastructură fizică pe care se instalează rețeaua de comunicații electronice nu deține calitatea de operator de rețea, tarifele maxime aplicabile sunt cele stabilite de Decizia președintelui ANCOM nr. 997/2018, cu modificările ulterioare, respectiv 3,5 lei/stâlp/an.

3. În cazul existenței unei canalizații municipale, realizată în baza unui proiect de infrastructură fizică destinată instalării de rețele publice de comunicații electronice sau de fibră optică neechipată, aflată, de exemplu, în proprietatea unei autorități publice locale sau realizate cu participarea, sprijinul sau finanțarea unei astfel de autorități, dispozițiile legale aplicabile sunt cele stabilite de art. 25 și eventual de art. 47 alin. (6) și (9) din Legea nr. 159/2016, nu cele ale art. 6 din același act normativ.

Prin urmare, dacă de exemplu, o autoritate a administrației publice locale deține o astfel de infrastructură fizică (cum ar fi spre exemplu o tubulatură subterană pentru instalarea cablurilor de comunicații electronice), trebuie să solicite ANCOM emiterea unei aprobări privind condițiile tehnice și economice de realizare a accesului la infrastructura fizică, precum și a oricăror modificări sau completări a acestora. Actele administrative individuale sau normative prin care se stabilesc condițiile tehnice și economice de acces vor produce efecte juridice doar după aprobarea de către ANCOM a acestor condiții.

Condițiile economice se referă, în primul rând, la tarifele de acces ale furnizorilor de rețele publice de comunicații electronice la infrastructura fizică deținută de respectiva autoritate a administrației publice locale.

Având în vedere că dispozițiile Legii nr. 159/2016 instituie un regim juridic special privind aprobarea condițiilor tehnice și economice de acces în cazul infrastructurii fizice destinate instalării de rețele de comunicații electronice sau de fibră optică neechipată, realizată cu participarea sau sprijinul autorităților administrației publice centrale ori locale sau finanțată, total ori parțial, din fonduri publice, este necesar ca aceste condiții să facă obiectul unui document distinct care să privească exclusiv infrastructura fizică la care au sau urmează să aibă acces furnizorii de rețele de comunicații electronice.

Chiar dacă o infrastructură fizică realizată cu participarea sau sprijinul autorităților administrației publice centrale ori locale sau finanțată, total ori parțial, din fonduri publice destinată instalării de rețele publice de comunicații electronice, a fost instalată în subteranul proprietății publice, regulile care trebuie stabilite pentru accesul la aceasta diferă față de simplul acces în același subteran pentru construirea de către furnizorii de rețele de comunicații electronice a propriilor infrastructuri fizice. În acest sens sunt și dispozițiile art. 25 alin. (4) din Legea nr. 159/2016 care stabilesc că se transmite ANCOM „[...] documentul care conține propunerile privind condițiile tehnice și economice de acces [...].”

În vederea redactării unor reguli specifice privind infrastructura fizică destinată instalării de rețele publice de comunicații electronice, puteți consulta aprobările⁵ emise de ANCOM privind infrastructura fizică realizată direct de municipiile Timișoara, Sibiu, Târgu Mureș sau comuna Ghiroda ori, în cazul municipiilor Oradea și București, realizată cu participarea și sprijinul acestor autorități ale administrației publice locale.

Având în vedere că aceste condiții tehnice și economice trebuie să fie suficient de detaliate, inclusiv în ceea ce privește prețul închirierii și regulile de alocare judicioasă a spațiului disponibil, în

⁵ https://www.ancom.ro/legea-infrastructurii_4982

vederea emiterii aprobării condițiilor de către ANCOM, considerăm necesar ca pe lângă **documentul care va conține propunerile privind aceste condiții**, solicitantul ar trebui să transmită și **informații și documente** suplimentare, detaliate de ANCOM într-un ***Ghid pentru solicitarea aprobării condițiilor tehnice și economice de acces al furnizorilor de rețele publice de comunicații electronice la canalizația subterană***⁶.

Prin derogare de la dispozițiile art. 25 din Legea nr. 159/2016, conform prevederilor art. 3 alin. (1) din Legea nr. 175/2022⁷, condițiile tehnice și economice în care se realizează accesul furnizorilor de rețele publice de comunicații electronice la elementele de infrastructură fizică destinată instalării rețelelor publice de comunicații electronice construite în condițiile art. 2 alin. (3) lit. a) din același act normativ, în localitățile în care utilizatorii finali persoane fizice nu au acces la un serviciu de internet în bandă largă, la punct fix, nu se supun aprobării ANCOM.

Tarifele percepute furnizorilor de rețele publice de comunicații electronice pentru accesul la aceste elementele de infrastructură fizică nu vor depăși tarifele maxime stabilite prin Decizia președintelui ANCOM nr. 997/2018, cu modificările ulterioare.

⁶ Disponibil la adresa https://www.ancom.ro/legea-infrastructurii_4982

⁷ Legea nr. 175/2022 privind asigurarea accesului persoanelor fizice la servicii de internet în bandă largă, la punct fix. Actul normativ poate fi accesat [aici](#).